

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **A. H.**, nar. X, státního příslušníka K., zast. Mgr. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem: Helénská 1799/4, 120 00, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2014, č. j. OAM-265/LE-BE03-K01-2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 29. 12. 2014 doručenou Krajskému soudu v Praze dne 31. 12. 2014 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana podle § 12, §13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje, přičemž současně požádal soud o ustanovení JUDr. Maroše Matiaška, LL.M. zástupcem žalobce.

Soud usnesením ze dne 2. 1. 2015, č. j. 49 Az 30/2014 – 15 ustanovil JUDr. Maroše Matiaška, LL.M., advokáta, se sídlem Rumunská 22/28, 120 00, Praha 2, zástupcem žalobce a vyzval jej, aby žalobu v soudem stanovené lhůtě doplnil tak, aby bylo zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné.

Žalobce v žalobě doplněné podáním došlým dne 5. 1. 2015 namítl, že rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany vzbuzuje vzhledem ke své rychlosti důvodné obavy ze zanedbání povinností správního orgánu, neboť mezi žádostí o udělení mezinárodní ochrany

učiněné žalobcem dne 3. 12. 2014 a vydáním napadeného rozhodnutí dne 15. 12. 2014, uplynula velice krátká doba, což může značit nedostatečnou snahu správního orgánu zabývat se případem žalobce v celé jeho komplexnosti, tzv. „justice rushed“. Žalobce v této souvislosti poukázal na obdobné případy, jež byly rozhodnuty v řádu měsíců. Z výše uvedeného je tak dle názoru žalobce patrné, že správní orgán nepostupoval standartním způsobem a došlo k závažnému porušení práv žalobce.

Žalobce dále namítl, že je napadené rozhodnutí obsahově velmi strohé, neboť zahrnuje pouze obecné formulace o tom, že žalobce nenaplnil požadavky nutné pro udělení mezinárodní ochrany s odkazy na malé množství zpráv o zemi původu žalobce. Žalobcem namítané ohrožení života ze strany věřitelů pak bylo vlastně opomenuto, neboť správní orgán nepodepřel své závěry o tom, že žalobci nehrozí po návratu do země původu vážná újma, o relevantní zprávy. Žalovaný proto dle žalobce pochybil, protože nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu.

Žalobce požádal v České republice o mezinárodní ochranu, protože se v případě návratu do země původu obává o svůj život. Žalobce uvedl, že v Kosovu má dluhy, žije tam jeho rodina. Žalobce se domnívá, že se žalovaný dostatečně nezabýval a nevypořádal se skutečností, že v Kosovu je životní úroveň osob bez finančních prostředků diametrálně odlišná od životní úrovně osob ve srovnatelné situaci v České republice. Správní orgán pouze konstatuje, že zde existuje systém sociálních dávek, avšak tento nemá k žalobcově situaci žádnou relevanci. Není v silách žalobce zaplatit ze sociálních dávek poskytovaných státem původu dluh, kvůli kterému je mu vyhrožováno zabitím. Žalobce dále upozorňuje, jak ostatně již rozváděl výše, že správní orgán se jeho obavami o život nezabýval dostatečně důsledně, zvláště pak neučinil žádné kroky, které by vedly k prozkoumání situace ohrožení života dlužníků v Kosovu ze strany lichvářů a mafie.

Žalobce se s odkazem na ustanovení § 2 odst. 9 a § 14a zákona o azylu domnívá, že měl žalovaný žalobci alespoň udělit doplňkovou ochranu, protože v případě žalobce se jedná o ohrožení života ze strany jeho věřitelů a případně ponížení ze strany majority společnosti v Kosovu v souvislosti s tím, že mu a jeho rodině v případě návratu do vlasti hrozí reálné chudoba a s ní spojený společenský propad a ponížení. Žalobce má za to, že žalovaný nesprávně vyhodnotil podmínky udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť konstatoval, že původcem pronásledování může být pouze veřejná moc a soukromí činitelé pouze v případě, pokud se žalobce obrátí neúspěšně na státní orgány. Žalobce tvrdil, že tento výklad je zavádějící, neboť podmiňuje případné udělení doplňkové ochrany tím, že se žalobce pokusí vyhledat pomoc u státních orgánů. Je třeba však vzít v potaz situaci, kdy stát není žadateli schopen a ochoten odpovídajícím způsobem poskytnout ochranu. Žalovaný přitom nezkoumal ochotu a schopnost státních orgánů Kosova poskytovat ochranu v případě vydírání a vyhrožování osobám z důvodů nezaplacených dluhů. O nedostatečném systému soudní ochrany a neschopnosti policie ochránit svědky a další osoby informuje ve své zprávě Justice for All i Human Rights Watch když říká, že v Kosovu je obecně slabý soudní systém a svědci se bojí vystupovat před soudem v obavě o svůj život. Program na ochranu svědků je nedostačující. Zpráva Human Rights Watch, kterou ve svém rozhodnutí cituje i správní orgán se dále zmiňuje o tom, že ochrana lidských práv je v Kosovu stále slabá a dovolat se spravedlnosti trvá neúměrně dlouhou dobu. Žalobce má proto obavu, že v mezidobí mezi vyšetřením případu policií a rozhodnutím soudu by jeho život byl i nadále ohrožen.

Žalobce dále odkázal na zprávu United Nations Office on Drugs and Crime, která se zabývá všudypřítomnou korupcí v Kosovu. Podle žalobce je situace, kdy jsou zadrženy osoby podezřelé z lichvy a zabaveny nelegálně držené zbraně, načež jsou tyto osoby obratem propuštěny na svobodu, více než vypovídající o stavu v zemi původu žalobce. Proto má žalobce obavu, že by měl v případě ohlášení vydírání ze strany věřitelů velice ztíženou pozici, neboť by bylo téměř nemožné zabránit uplacení policejních orgánů. Proto závěr žalovaného, podle kterého se měl žalobce nejdříve obrátit na policii, a teprve pokud by mu odmítla pomoci, žádat o doplňkovou ochranu, je lichý. Žalobce tudíž namítl, že neposkytnutím mezinárodní ochrany se Česká republika dopustí porušení zásady non-refoulement, jež spočívá ve vyloučení navrácení osoby do země, kde jí hrozí nebezpečí.

Závěrem žalobce uvedl, že v případě jeho návratu do země původu by byl reálně vystaven hrozbě chudoby. Pokud by nebyl připraven o život, věřitelé by zcela jistě dosáhli prodeje veškerého majetku, který jeho rodina vlastní a neměl by možnost rychle najít takovou práci, která by jemu a jeho rodině zajistila důstojný život a podmínky bydlení. Rodina je na něm finančně závislá, bez jeho příjmu by byli donuceni žít na okraji společnosti. Žalobce nemá v Kosovu kromě ženy a dětí žádné podporující prostředí, které by mu pomohlo s obživou a překonat období, ve kterém by si případně hledal novou práci. Návrat žalobce do Kosova by tak znamenal likvidaci jeho snahy o splacení dluhů, které ho ohrožují na životě a znesnadňují jeho budoucí návrat do vlasti.

Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný předně uvedl, že žaloba není způsobilá zpochybnit závěry, k nimž v rámci správního řízení dospěl.

Žalovaný považuje rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany za dostatečně zdůvodněné, odůvodnění nepomíjí žalobcem uváděné skutečnosti. Jak vyplývá ze spisu, měl žalobce dostatek prostoru k uvedení všech důvodů, pro které žádá o mezinárodní ochranu. Na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaný uzavřel, že v žalobcově případě absentují důvody k udělení mezinárodní ochrany. Úvahy vedoucí k tomuto závěru jsou v odůvodnění rozhodnutí popsány dostatečně srozumitelně a v logickém sledu v souvislosti s jednotlivými ustanoveními zákona o azylu.

K námitce žalobce týkající se rychlosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce měl možnost se seznámit s podklady rozhodnutí, což odmítl a zároveň nenavrhl doplnění žádného podkladu. Podle názoru žalovaného proto takto formulovaná námitka nemůže obstát a zpochybnit zákonnost postupu a napadeného rozhodnutí.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Podáním ze dne 31. 12. 2015 oznámil zástupce žalobce, že z důvodu pozastavení výkonu činnosti advokacie převzal na základě substituční plné moci zastoupení žalobce Mgr. Filip Schmidt, LL.M, advokát se sídlem Helénská 1799/4, 120 00, Praha 2, přičemž přílohou tohoto podání byla substituční plná moc.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového

a právního stavu k okamžiku rozhodování soudu (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU členské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.

Podle ustanovení čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU má soud o žalobě proti rozhodnutí, jako opravném prostředku u soudu prvního stupně, rozhodovat dle stavu ke dni rozhodnutí soudu. Přímý účinek tohoto ustanovení byl dovozen též Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32.

Podle § 6 odst. 1 věty první správního řádu správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů.

Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

Podle § 2 odst. 5 zákona o azylu se ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu, za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup.

Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu se původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.

Žalobce v žalobě předně namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno příliš rychle. Soud má námitku žalobce za zcela absurdní, neboť rychlé rozhodování je cílem správního orgánu, který je zakotven i v základních zásadách správního řízení, v § 6 odst. 1 větě první správního řádu. Soud proto konstatuje, že rychlost vyřízení žádosti je naopak kladným prvkem řízení, je ku prospěchu jeho účastníků a nemůže být vadou řízení. Námitka žalobce proto není důvodná.

Soud se dále zabýval související námitkou žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, opřel své rozhodnutí o malé množství informací o zemi původu a nedostatečně se vypořádal s tvrzeními žalobce.

Soud předně konstatuje, že není důvodné tvrzení žalobce, že žalovaný neobstaral dostatečné informace o zemi původu a nedostatečně zjistil skutkový stav. Žalovaný

v napadeném rozhodnutí vycházel krom tvrzení žalobce z Výroční zprávy Human Rights Watch ze dne 3. 12. 2014, Zprávy Evropské komise o pokroku ze dne 16. 10. 2013, Údajů o zemi Mezinárodní organizace pro migraci z června roku 2013 a aktuálního znění Infobanky ČTK „Země světa, Kosovská republika“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, k této povinnosti správního orgánu uvedl, že „*informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Této povinnosti žalovaný dostal, když mimo jiné vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch ze dne 3. 12. 2014 a zprávy Evropské komise o pokroku ze dne 16. 10. 2013, které lze považovat za prameny plnící kritéria vymezená Nejvyšším správním soudem. Na základě těchto informací lze dostatečně posoudit důvodnost žalobcových tvrzení, a žalovaný proto dostal své povinnosti řádně zjistit skutkový stav věci, kterou na něj klade ustanovení § 3 správního řádu.

Soud nepřisvědčuje ani tvrzení žalobce, že byly jeho tvrzení žalovaným posouzeny nedostatečně. Z napadeného rozhodnutí naprosto jasně vyplývá, že důvody uváděné žalobcem – tedy špatná ekonomická situace ve vlasti, výhrůžky smrti ze strany věřitelů žalobce a nedostatečný přístup k zdravotní péči, jímž žalobce argumentoval při seznámení se s podklady rozhodnutí, žalovaný posoudil jak z hlediska možnosti udělení azylu, tak i doplňkové ochrany. Zejména žalovaný zřetelně uvedl, že žalobcovy obavy z možného jednání jeho věřitelů po návratu do vlasti by mohly být azylově relevantní, pokud by se žalobce neúspěšně domáhal ochrany u státních orgánů Kosova, a že akcentovaná špatná ekonomická situace v Kosovu není bez dalšího azylovým důvodem. Přitom poukázal na nárok občanů Kosova na sociální dávky, jejichž čerpání ostatně žalobce potvrdil, když v pohovoru uvedl, že je jeho manželka pobírá. Žalovaný rovněž konstatoval, že v Kosovu je bezesporu zdravotní péče na nižší úrovni, než v České republice, avšak žalobce neuvedl, že by jeho zdravotní stav vyžadoval specializovanou péči, která by v jeho vlasti byla nedostupná, a ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci z června roku 2013 vyplývá, že všechny zdravotnické instituce mají povinnost poskytovat zdravotnickou péči bez diskriminace.

Žalovaný se tedy vypořádal se všemi argumenty žalobce a námitka žalobce proto není důvodná.

Žalobce dále namítl, že dle jeho názoru splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, přičemž znovu argumentoval špatnou ekonomickou situací v Kosovu a hrozbami ze strany jeho věřitelů.

Soud se však ztotožnil s názorem žalovaného, že soukromé osoby mohou být jako původce pronásledování nebo vážné újmy podle § 2 odst. 6 zákona o azylu pouze tehdy, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Soud v této souvislosti odkazuje na názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v právní větě připojené k rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 – 36: „*Vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, vyplývá, že politický systém v Moldavské republice dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny*“. Ze zprávy Evropské komise o pokroku

z roku 2013, kterou rovněž argumentoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, vyplývá, že policie je v Kosovu vnímána jako nejspolehlivější instituce, že se snaží o spolupráci s misí EULEX, a že byly přijaty prováděcí předpisy o ochraně svědků. Zprávami, na které žalobce v žalobě odkázal, přitom tyto informace nebyly zpochybněny. Ze zprávy United Nations Office On Drugs And Crime vyplývá, že byla vypracována na základě průzkumu provedeného na přelomu roku 2010 a 2011, a tedy nijak nereflexuje pozitivní vývoj v zemi v posledních letech, a navíc její závěry stojí na odpovědích přibližně pěti tisíc z tehdejších téměř dvou milionů obyvatel Kosova, pročez dle názoru soudu nejsou její závěry do značné míry relevantní. Aktuální je naopak článek Human Rights Watch Justice for All, na který žalobce rovněž odkazoval, ze kterého však pouze vyplývá, že před nově zvolenými kosovskými zákonodárci leží mnoho výzev, se kterými by se dle názoru autorky měli vypořádat, a mezi kterými je rovněž zlepšení soudního systému a posílení ochrany svědků. Článek však nijak objektivně nehodnotí možnost domáhání se ochrany v Kosovu, a proto dle názoru soudu nijak nezpochybňuje informace ze zprávy Evropské komise.

Žalobce tedy ve správním řízení ani v řízení před soudem nezpochybnil schopnost či ochotu kosovských orgánů, poskytnout mu ochranu před vyhrožováním ze strany jeho věřitelů, a proto nebyla naplněna podmínka podle § 2 odst. 6 zákona o azylu, aby bylo možno brát vyhrožování ze strany soukromých osob jako azylově relevantní důvod.

Soud k argumentaci žalobce špatnou ekonomickou situací v Kosovu konstatuje, že hrozba chudoby v zemi původu není azylově relevantním důvodem, nýbrž důvodem k zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, je-li uváděna výlučně. Jak správně uvedl žalovaný, v Kosovu postihuje nouze řadu osob bez rozdílu a sociální dávky jsou přidělovány bez ohledu na rasu, náboženství, ale na základě příjmu a majetku rodiny. Není zde tedy žádný prvek diskriminace či pronásledování, a tudíž se jedná o argumentaci ekonomickými důvody, která není azylově relevantní.

Námítka žalobce proto není důvodná.

Soud se rovněž zabýval námitkou žalobce, že neposkytnutím mezinárodní ochrany se Česká republika dopustí porušení zásady non-refoulement. Tu zakotvuje čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právní postavení uprchlíků, který stanovuje: „*žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení*“. Jelikož byla žádost žalobce meritorně vypořádána a žalovaný nedospěl k závěru, že by byl v případě návratu do Kosova ohrožen život či osobní svoboda žalobce, a žalobce v řízení před soudem nevzněl žádné nové argumenty, které by o takové hrozbě svědčily, a ani aktuální informace tomu nenásvědčují, má soud za to, že k porušení zásady non-refoulement v případě návratu žalobce do vlasti nedojde. Soud v této souvislosti poukazuje na důvodovou zprávu k návrhu nařízení Evropské komise, kterým se vytváří společný seznam EU bezpečných zemí původu pro účely směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusů mezinárodní ochrany, ze dne 9. 9. 2015, kde se uvádí: „*pokud jde o Kosovo, právní základ pro ochranu proti pronásledování a špatnému zacházení dostatečně poskytují hmotněprávní a procesní právní předpisy o lidských právech a zákazu diskriminace. Kosovo nepřistoupilo k příslušným mezinárodním nástrojům v oblasti lidských práv, jako je EÚLP, z důvodu neexistence mezinárodního konsensu ohledně jeho statusu coby svrchovaného státu.*

Nejsou žádné indicie o případech refoulement státních příslušníků Kosova. Stále se vyskytují jednotlivé případy diskriminace nebo násilí proti osobám náležejícím ke skupinám zranitelných osob, jako jsou ženy, LGBTI a osoby náležející k národnostním menšinám, včetně etnických Srbů“. S ohledem na výše uvedené soud neshledal námitku žalobce důvodnou.

Soud závěrem uvádí, že opětovná argumentace žalobce špatnou ekonomickou situací v Kosovu není důvodná, neboť, jak již soud výše uvedl, je důvodem k zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem pod bodem I. zamítl.

Protože žalobce nebyl v předmětné věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud výrokem pod bodem II. v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. května 2016

JUDr. Dalila Marečková
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Bc. Pavlína Švejdová